

— Елате при мене!... Отъ тукъ се вижда цѣла Добруджа!—извика съ възторгъ той и сне шапка, сякашъ да се поклони на шеметно безбрѣжната равнина.

Боянъ и Стойко сбутаха коне и скоро стигнаха. Отсѣднаха и впериха погледъ на северъ.

Устата занѣмѣха.

Нѣма думи за да се набележи поне, оная вълшебностъ, що вижда окото на човѣкъ, който обича роденъ край.

Какъ може да се предаде шеметната далнина, на роденъ край, осѣнена отъ блѣнове на копнѣеща душа? Где сж словата да се изкаже полета на погледа, който излиза отъ една зажднѣла за простори душа и се рѣйналъ по равнини, които лястовичка съ бързъ полетъ не може на единъ дѣха да простреля; които гласътъ на най-гърлястъ човѣкъ, не може да обхване; които вѣтъра съ единъ замахъ не може да преброди? Где това чародейство, да се предаде: пѣсенъта на вѣчното мълчание, що трепти надъ безбрѣжни нивя; ехото на невнятенъ ромонъ, що нашепватъ класове и билки; погледа на модри небеса, отпуснали златосяйни завеси хе-тамъ, гдето прозирна омара гали съ топълъ лѣхъ зелнали тучни ливади? Где тая мощъ, да се нарисува онова, което се неподава на кисца и хартия? Где тия бои за да се изнесатъ ония тонове и краски, които всѣки мигъ се менятъ по-нѣжни и недоловими, по-ярки и чаровни, по-безплътни и ефирни? Где тия ноти за да прозвучи въ тѣхъ незапѣтото, потайния ромонъ на вѣчното, безкрайното и непостижимото? Само Богъ, въ деветия часъ на шестия день отъ своето творчество, е ималъ тази стихийна мощъ и никой другъ нѣма да стори това.

И на смъртния човѣкъ, който носи искрата Божия съ своитѣ гърди, остава само едно: да съзерцава, да се удивлява и да вижда Бога въ неговото върховно дѣло.